

1.adventna nedelja – leto B

Nihče ne ve ne dneva ne ure

»Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče. Pazíte in bedite, ker ne veste, kdaj pride ta čas! Tako bo kakor s človekom, ki je zapustil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izročil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naročil, naj bedi. Bodite torej budni, ker ne veste, kdaj pride hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori –,da vas ne najde spečih, če pride nenadoma. Kar pravim vam, pravim vsem: Bodite budni!« Mr 13,33-37

Bodite budni!

O budnosti smo razmišljali vse zadnje nedelje cerkvenega leta. Spomnimo se odlomkov: o preudarnih in nespametnih devicah, prilike o talentih in nazadnje o sodbi. Vsi ti odlomki so nas spodbujali, naj ne zadremamo v lagodju in neodgovornosti, ko se zdi, da je Gospodar na potovanju. Naj bo nekakšen povzetek preteklih razmišljanj povabilo k naši budnosti v adventu, budnosti, v kateri bomo pričakali Gospodovo rojstvo.

Preudarne in nespametne device

Ob nespametnih devicah smo ugotavljali, da jim je bilo krivično čakati na ženina, ki samovoljno zamuja. Pozabile so, da ženin, ki ga čakajo ni kdorkoli, ampak Bog sam. Gre za izbiro med samovoljo in zvestobo Bogu.

Papež Frančišek nas opozarja: V srcu so nekatera znamenja, po katerih lahko sklepamo, **da počasi drsimo v posvetnost**. Če imaš rad ali si navezan na denar, nečimrnost in ošabnost, greš po tej poti. Če pa si prizadevaš, da bi ljubil Boga, služil drugim, če si krotak, ponižen, služabnik drugim, hodiš po pravi poti. Potem je tvoja osebna izkaznica dobra, in tvoj cilj so nebesa. Jezus je pogosto prosil Očeta, naj reši njegove učence pred 'duhom tega sveta', pred posvetnostjo, ki vodi v pogubo. ...

Ostanimo 'trdni v Gospodu', da srce ne bi oslabilo in postalo pokvarjeno.

Najprej torej budnost na naše osebno notranje življenje: ali živim za ta svet ali za nebesa; skušam izpolniti Božjo voljo ali delam tisto, kar mi paše, ali postajam vse bolj otrok nebes ali drsim v posvetnost?

O talentih

Prilika o talentih nas je spodbudila k trgovanju z vem, kar nam je podarjeno. Vsak dan se moramo vprašati, **kaj ima od naše vere naš bližnji**. Kaj prinaša moj dar – moja vera, moje sposobnosti, moj denar – tistim, ki vsega tega nima? Ali sem v srečevanju z ljudmi pomnožil svoj dar in ga pomnožil tudi pri bližnjem, ali še vedno ostaja zakopan v strahu, da bi ga izgubil? Papež Frančišek nas vabi, da gremo k najbolj oddaljenim, najbolj obrobnim. Jih poznamo? Množica, ki brez upanja sedi po zaporih, si jemlje življenje, obupuje zaradi finančnih zlomov, zaradi razpadov družine, odnosov? Tudi če ne vem, kako in kaj, eno vem zagotovo: Zakopati talentov ne smem! Iz strahu, da bi jih izgubil, se ne smem vrteti okrog njih. S svojim talentom naj srečam bližnjega, pa naj stane karkoli. Tveganje bo poplačano – obup in lenoba bosta kaznovana!

Drugo vprašanje budnosti je torej, kaj ima od moje vere moj bližnji?

Kdaj smo te videli lačnega ...

Ob koncu je gospodar ločil ovce od kozlov. Nihče ni vedel, da je stregel v ubogih prav njemu.

Papež razmišlja kam to pripelje: Križ je cena te zavrnitve. Sprašujem se, koliko se ustavimo ob tem, da je cena naših zaprtih src **križanje nedolžnega**. Ko hote ali nehote, mogoče iz strahu ali

brezbrižnosti zamižimo pred neljubo resnico, ne srečamo Jezusa, smo korak bliže križanju. Množice, ki je kričala, križaj ga, ne bi bilo, če se v posameznikih ne bi korak za korakom redil črv laži in nezvestobe. Vladarji bi bili brez moči, če bi množica iz dneva v dan globlje zaupala Kristusu. A tudi mnogim ozdravljenim, je postal Jezus prezahteven, mnogim navdušenim nad pomnožitvijo kruha, je postal nadležen itd. Raje so sprejeli lažno obsodbo, si rekli: mogoče pa res pretirava, mogoče pa je res Bogokletje, kar govori, saj nimamo nobenega tehtnega dokaza itd. In križali so Nedolžnega!

Tretje vprašanje adventnega časa pa je: ***Ali drugi trpi zaradi mene, ker ga obsojam?*** Ali sem pozoren na krivice? Ali bi moral pomagati komu, pa ne tvegam, ker bi bil grd?

Prepričan sem, da bo naš advent živo pričakovanje Odrešenika, če se bomo neprestano spraševali o budnosti do našega osebnega življenja, o tem, kaj ima od naše vere naš bližnji in kdaj zaradi nas trpi po nedolžnem naš bližnji. Bodimo torej budni, da bi srečali Novorojenega in se mu priklonili.